

Tijgertje kijkt naar de regen vanuit het raam.
terwijl ze denkt aan oma haar mooie naam.

“Oma Fikofelsia,” fluistert ze in één ademhaal.
Die naam vond ze altijd al een beetje speciaal.

Oude oma was ziek geworden pas geleden,
en is vorige week in het ziekenhuis overleden.

De dokter zei toen: "Haar tijd is gekomen om naar de hemel te gaan.
De tijd van het leven is als een klok die soms onverwacht kan slaan."

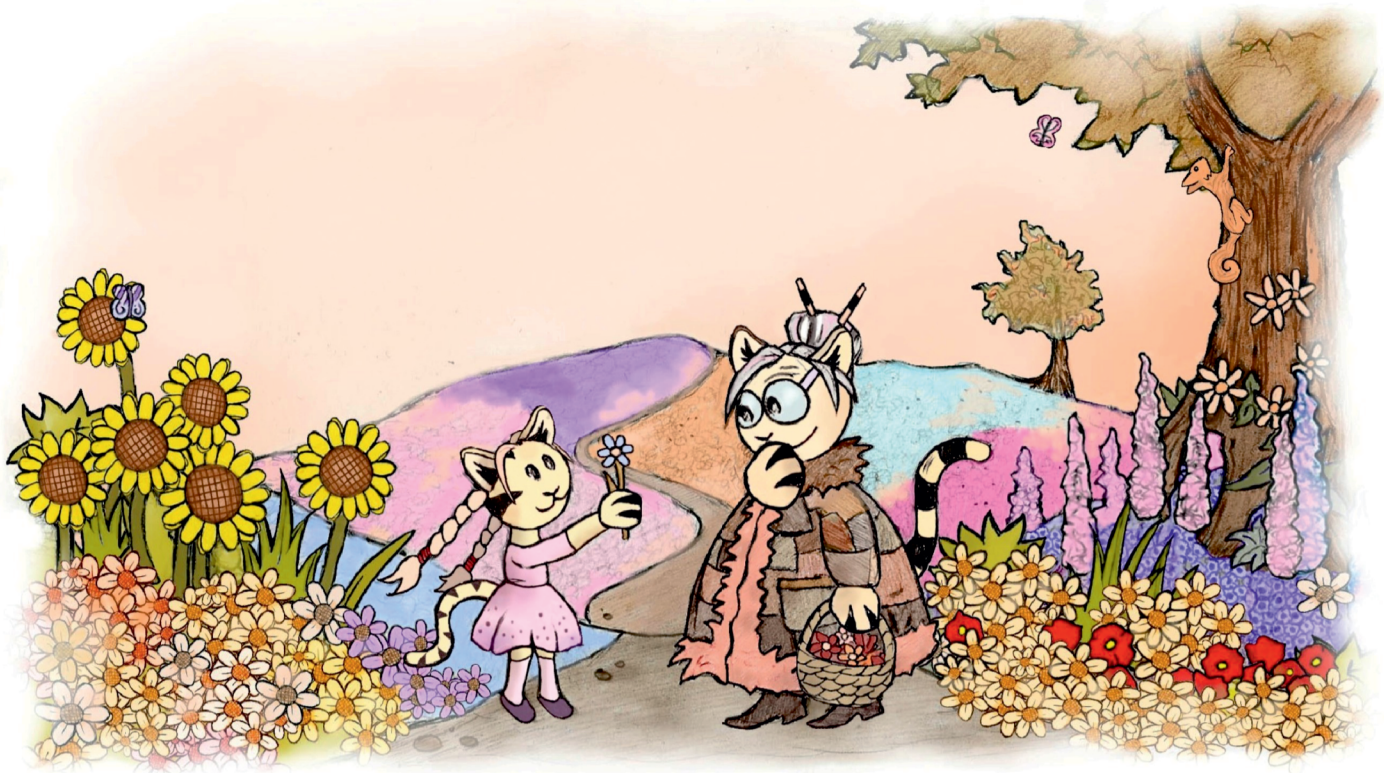
Er zijn zoveel vragen die **Tijgertje** niet kan verstaan.
"Ik vraag me af waar oma naartoe is gegaan.

Zou het nu ook regenen in de hemel misschien?
En zou oma mij ook zoveel hebben gemist sindsdien?"

Tiggertje denkt aan al die keren dat ze bij oma was.
Aan de leuke verhalen die ze altijd grappig voorlas.

Ook aan de warme sjaals en mutsen die oma breidde.
Maar bovenal aan de wandeltochten in de bloemenweide.

Het is de fleurigste bloemenweide dat bestaat,
in bloei van 's morgens vroeg tot 's avonds laat.

Daar plukte **Tijgertje** veel bosjes van vergeet-me-nietjes,
oma's blauwe lievelingsbloemen met binnenin gele hartjes.

"Oh wat lief van je, **Tijgertje**!" juichte oma elke keer.
"Wat een mooi bosje ik-vergeet-je-nietjes alweer."

Ze noemen vergeet-me-nietjes in het echt,
maar oma vond het anders veel leuker gezegd.